

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců JUDr. Yvony Svobodové a Mgr. Jiřího Čurdy v právní věci žalobce : Stavba.cz a.s. se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 958/25, IČO 24658227, [údaje o zástupci] proti žalovanému [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci], o ochranu práv z obchodní firmy a ochranu před nekalou soutěží, o odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. října 2012 č.j. 19 Cm 50/2011-138,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje, ve výroku II. mění tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám advokáta JUDr. [jméno] [příjmení], CSc. na náhradu nákladů řízení 14.520 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám advokáta JUDr. [jméno] [příjmení], CSc. na náhradu nákladů odvolacího řízení 3.388 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému převést na svůj náklad doménu druhého stupně STAVBA.CZ, registrovanou pod doménou nejvyššího stupně.CZ na žalobce (výrok I.) a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žalobci uložil povinnost uhradit žalovanému na jejich náhradu 19.800 Kč k rukám právního zástupce žalovaného do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Při rozhodování vyšel soud prvního stupně z tvrzení žalobce, který k odůvodnění nároku specifikovaného ve výroku I. uvedl, že žalovaný je fyzickou osobou, registrovanou ode dne 22.4.2011 jako držitel doménového jména [webová adresa]. Tvrdil dále, že předmětem činnosti žalobce je realizace projektu, spočívajícího v provozování stavebního portálu a katalogu firem, působících v oboru stavebnictví, a to prostřednictvím internetových stránek s doménovým jménem [webová adresa]. Doplnil, že dle dohod uzavřených mezi akcionáři žalobce, tj. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], měl pan [jméno] [příjmení] vložit do společnosti žalobce doménu [webová adresa] a pan

[jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] měli vložit do společnosti žalobce peníze. S odkazem na tyto dohody žalobce zdůraznil, že bylo dohodnuto, že pan [jméno] [příjmení] zajistí převod domény [webová adresa] na žalobce. Uvedl, že v červnu 2011 byla tato doména převedena z [jméno] [příjmení] na žalovaného a žalobci tak bylo doménové jméno [webová adresa] znemožněno užívat. Dle žalobce žalovaný tím, že je registrován jako držitel doménového jména [webová adresa], brání žalobci v užívání jeho obchodní firmy při provozování jeho podnikatelské činnosti na internetu. Tvrdil, že doménové jméno [webová adresa] užívá od svého vzniku a dále je vyjádřeno v jeho obchodní firmě. Uvedené jednání žalovaného tak dle žalobce zasahuje do jeho práv z obchodní firmy dle ust. § 12 obchodního zákoníku a zároveň naplňuje i znaky nekalosoutěžního jednání dle ust. § 44 obchodního zákoníku a zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže dle ust. § 46, § 47 a § 48 obchodního zákoníku. Následně žalobu rozšířil i o ochranu práv z ochranných známek dle ust. § 8 zák. o ochranných známkách.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nárok žalobce v celém rozsahu neuznává. Za nespornou označil skutečnost, že je od 22.4.2011 registrován jako držitel doménového jména [webová adresa] a dále že předchozím držitelem tohoto doménového jména byl pan [jméno] [příjmení], přičemž tvrdil, že doménu od pana [jméno] [příjmení] nabyt v dobré víře. Namítl, že žalobce netvrdí a ani nedokládá skutečný a přesný obsah tvrzené dohody, a zdůraznil, že obchodní firma S a.s. byla pro žalobce v obchodním rejstříku zapsána až dne 23.6.2010. Vzhledem k tomu, že nepodniká ve stejném oboru jako žalobce, není proto naplněna podmínka soutěžního vztahu dle ust. § 44 odst. 1 obchodního zákoníku. Navrhl proto, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Soud prvního stupně uplatněné nároky posoudil podle ust. § 44 a násl. obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen, „ObchZ“) a dospěl k závěru, že se žalovaný - žalobou mu vytýkaným jednáním - nedopouští vůči žalobci nekalosoutěžního jednání dle ust. § 44 odst. 1 ObchZ, nezasahuje ani do jeho práva z obchodní firmy dle ust. § 12 ObchZ ani do práv žalobce z ochranné známky dle ust. § 8 zák. o ochranných známkách. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že počátkem roku 2010 byla uzavřena ústní dohoda o převodu domény [webová adresa]. Nebyla však dohodnuta cena tohoto převodu. Soud prvního stupně zjištěný stav zhodnotil tak, že dohoda nesplňovala zákonné náležitosti stanovené v ust. § 50a občanského zákoníku, jelikož nebyla sjednána podstatná náležitost budoucí kupní smlouvy, tj. cena. Dle soudu prvního stupně proto ke vzniku smlouvy o smlouvě budoucí nedošlo. Nadto byla dohoda uzavřena nikoliv se žalobcem, ale s panem [příjmení] a [příjmení] a žalobce se proto nároku plynoucího z této dohody nemůže na žalovaném domáhat. Nad rámec uvedeného pak soud prvního stupně upozornil na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, zveřejněné v SR č. 3/1998, z něhož vyplývá, že nárok ze smlouvy o budoucí smlouvě nepřechází na právního nástupce. V souladu s tímto rozhodnutím nárok pánů [příjmení] a [příjmení] zanikl pro nemožnost plnění. Soud prvního stupně dále uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že právo k doménovému jménu [webová adresa] vzniklo právnímu předchůdci žalovaného dnem 24.2.1998, tedy před vznikem práva k obchodní firmě žalobce o znění STAVBA.CZ a.s., tj. dne 23.6.2010, a stejně tak i před vznikem práva z ochranné známky a je proto třeba se při konfliktu jednotlivých druhů práv řídit právem priority. Vzhledem k tomu, že právo priority svědčí žalovanému, nelze ho považovat za neoprávněného uživatele shodného označení s obchodní firmou žalobce. Žalovaný v současné době doménu [webová adresa] neužívá a pouhou oprávněnou držbu této domény nelze dle soudu považovat za nekalosoutěžní jednání. Z uvedených důvodů žalobu v celém rozsahu zamítl a žalovanému přiznal dle ust. § 142 odst. 1 občanského soudního řádu právo na náhradu nákladů řízení ve výši 19.800 Kč.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce odvolání. Soudu vytkl, že dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (ust. § 205 odst. 2 písm. e/ a g/ občanského soudního řádu). Namítl, že soud nesprávně zjistil skutkový stav věci, jelikož v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl,

že žalobce je jen přihlašovatelem ochranné známky ve znění STAVBA.CZ, ale ve skutečnosti je žalobce již jejím majitelem. Soud prvního stupně tak dle žalobce pochybil, pokud se nezabýval tím, zda jednáním žalovaného nedošlo k zásahu do práva žalobce z jeho ochranné známky. Tvrdil dále, že petit znějící na uložení povinnosti žalovanému převést na žalobce doménové jméno je základem všech doménových sporů a soudem provedený odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 3407/2010 nepovažuje za relevantní, neboť tento spor vycházel z odlišných skutkových okolností. Zdůraznil, že žalovaný jako majitel doménového jména musí mít nějakou užší vazbu k doménovému jménu, vyplývající z označení jeho obchodní firmy, názvu, jména či ochranné známky, atd. Ta tu však v řešeném případě chybí. Rovněž poukázal na to, že pouhý fakt registrace doménového jména je nedostačující. Zopakoval, že je majitelem obchodní firmy ve znění [webová adresa] a.s. a dále ochranné známky shodného znění s doménovým jménem, s doplněním o znaménko +. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhoví.

Ve vyjádření k odvolání žalobce žalovaný uvedl, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za správný a domnívá se, že soud správně danou věc po právní i skutkové stránce zhodnotil. Uvedl, že z osvědčení o zápisu ochranné známky ve prospěch žalobce vyplývá, že jde o ochrannou známku kombinovanou ve znění „STAVBA.CZ +“. Správně soud prvního stupně dle žalovaného odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 3407/2010 ze dne 19.4.2012, dále upozornil na ust. § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách a má za to, že soud zcela správně zjišťoval, jaké právo (tj. zda právo k doménovému jménu [webová adresa] žalovaného či právo k ochranné známce žalobce) bylo registrováno dříve. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. občanského soudního řádu – zák. č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen, „o.s.ř.“, s postupem dle § 214 odst. 3 o.s.ř., rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé a v souvisejícím výroku o nákladech řízení a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Předně je třeba uvést, že podle názoru odvolacího soudu měl soud prvního stupně pro své rozhodnutí učiněna skutková zjištění v potřebném rozsahu, uvedená zjištění i odvolací soud pro své rozhodnutí převzal a plně z nich vycházel a lze uvést, že se ztotožnil i s výsledným jejich právním hodnocením v tom směru, že jednání žalovaného není jednáním porušujícím práva žalobce.

Předmětem sporu je požadavek žalobce na uložení povinnosti žalovanému na své náklady převést na žalobce doménu druhého stupně STAVBA.CZ, registrovanou pod doménou nejvyššího stupně.CZ, tvrzený jako nárok z jednání nekalé soutěže, z porušení práv z ochranné známky a porušení práv z obchodní firmy, tedy dle ust. § 53 ObchZ, § 12 ObchZ a podle § 8 odst. 1 a 2 zák. č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „ZOZ“) a § 4 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví). Vlastní zásah do uvedených práv a projev nekalé soutěže spatřoval žalobce ve skutečnosti, že žalovaný je registrován jako držitel doménového jména [webová adresa], čímž je vyloučeno, aby takovou doménu držel žalobce, a to i přesto, že žalobce uvedenou doménu používal od svého vzniku a navíc je znění domény obsaženo v obchodní firmě žalobce. Soud prvního stupně shledal uplatněný nárok za nedůvodný.

Skutkový stav nebyl mezi účastníky řízení z větší části sporný. V řízení před soudem prvního stupně nebylo sporné, že žalovaný je nyní držitelem domény [webová adresa], kterou však neužívá, a dále že žalovaný tuto doménu nabyl od pana [jméno] [příjmení]. Právo k doméně [webová adresa] vzniklo (právnímu předchůdci žalovaného) dnem 24.2.1998. Prokázáno bylo, že žalobce vznikl zápisem do obchodního rejstříku dne 9.4.2010 pod obchodní firmou Dalmia Consulting a.s. a že ke dni 23.6.2010 byla obchodní firma žalobce změněna na obchodní firmu S a.s. Žalobce pak

v řízení k uplatněnému nároku tvrdil existenci dohody, na základě které se pan [jméno] [příjmení] zavázal doménu [webová adresa] převést na žalobce, k tomuto jeho tvrzení soud zjistil a vzal za prokázanou existenci ústní dohody o uvažovaném vytvoření nové podoby společnosti žalobce, uzavřené mezi budoucími, „společníky“ /akcionáři/ žalobce, konkrétně panem [jméno] [příjmení], panem [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Dle ní měl [jméno] [příjmení] do společnosti žalobce vložit doménu [webová adresa], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] pak měli vložit peníze. Uvedené soud prvního stupně hodnotil jako pokus o uzavření smlouvy o smlouvě budoucí o převodu domény [webová adresa], která však nesplňovala náležitosti stanovené v ust. § 50a občanského zákoníku, jelikož nebyla sjednána podstatná náležitost kupní smlouvy – cena předmětu koupě. K naplnění dohody či případnému sepsání písemné smlouvy, a to ani částečnému, nedošlo. V řízení před soudem prvního stupně bylo rovněž prokázáno, že žalobce je přihlašovatelem a vlastníkem ochranné známky kombinované č. 326868 se slovními prvky STAVBA.CZ+, s právem přednosti od 16.11.2010.

Při posouzení kolize předmětného označení domény [webová adresa] s označením formálně chráněným pro žalobce [webová adresa] a.s., slovní prvek STAVBA.CZ+ v kombinované ochranné známce), ale i z hlediska ochrany před nekalou soutěží, významnou je otázka zaměnitelnosti označení, ta je v zásadě otázkou právní a nikoli otázkou skutkovou, a hlediskem rozhodným k jejímu řešení je hledisko průměrného spotřebitele (zde i s přihlédnutím k prostředí internetu), jenž v sobě sjednocuje („průměruje“) zkušenosti, vědomosti, pocity a dojmy v úvahu přicházejících adresátů nabídky, návštěvníků internetových stránek a té části veřejnosti, jež se s účastníky a jejich produkty setkává či je vyhledává, přičemž se pro něho předpokládá, „rozumná míra pozornosti a opatrnosti“ - viz bod 18 preambule Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách. Označení obsažené v doméně [webová adresa], jejímž držitelem je žalovaný, je shodné s kmenem obchodní firmy žalobce i zčásti se slovním prvkem dle jeho ochranné známky.

Podstatným dále pro rozhodnutí věci – pro účely naplnění znaku nekalé soutěže dle § 44 odst. 1 ObchZ i omezení práva vlastníka ochranné známky dle § 10 odst. 2 ZOZ - se jeví posouzení existence dobré víry jako hlediska k rozlišení jednání, jež je učiněno (či nikoli) v souladu s obchodními zvyklostmi, dobrými mravy a pravidly hospodářské soutěže. Dobrá víra se obecně v jednání, jež souvisí s účastí v hospodářské soutěži i při uplatnění různých práv, předpokládá; zachování a ochrana korektnosti a, „fér“ jednání je také cílem a smyslem systému práva proti nekalé soutěži. Dobrou vírou je podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1999, sp. zn. 21 Cdo 1465/98, Soudní judikatura č. 56/1999, str. 211,, (...) vnitřní přesvědčení subjektu, které samo o sobě nemůže být předmětem dokazování. Předmětem dokazování mohou být skutečnosti vnějšího světa, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení projevuje navenek, tedy okolnosti, z nichž lze dovodit přesvědčení nabyvatele o dobré víře.“ Ohledně dalšího vymezení pojmu, např. pro známkoprávní řízení, lze odkázat na rozsudek ESD z 11.6.2009 ve věci C -529/07 (firma L proti F.Hauswirth). Absenci dobré víry či zlou víru lze zde pro toto řízení ve stručnosti charakterizovat jako jednání směřující k nekorektnímu, nepoctivému využití soutěžních výkonů někoho jiného ve svůj prospěch, za situace, kdy jednající si je vědom bezprávnosti svého jednání nebo by si jí s ohledem na okolnosti měl být vědom.

Dle odvolacího soudu nelze na nedostatek dobré víry na straně žalovaného a jeho předchůdce v souvislosti s nabytím doménového jména [webová adresa] usuzovat. Podstatné zde je, jak uvedl i soud prvního stupně, že v době registrace doménového jména zde nebyla žádná uváděná formální práva žalobce, ta naopak žalobce pro sebe založil (zvolil svou obchodní firmu a podal přihlášku ochranné známky) daleko později. Byl to tedy naopak žalobce, kdo stav kolize svých práv s existujícím doménovým jménem vytvořil, pokud pro svou firmu (její kmen) převzal již existující doménové jméno, jehož držitelem nebyl a pokud doménu se souhlasem jejího držitele užíval, pak ovšem jen z vůle tohoto držitele – žádný závazek umožnit takové užívání do budoucna v tomto žalobce netvrdil a neprokázal. Obdobné platí i o pro ochrannou známku žalobce v podobě ,

přihlášenou k ochraně 16.11.2010. I zde stav kolize co do slovního prvku ochranné známky založil žalobce, nikoli žalovaný či jeho předchůdce. Pokud pak, jak k tomu i dále, předchozí držitel nebyl v dispozicích s doménovým jménem jakkoli omezen, pak byl oprávněn je převést na žalovaného (porušení povinnosti z právního předpisu či smlouvy se nedopustil) a žalovaný je oprávněn je držet a dále s ním disponovat a užívat je. V takovém jeho jednání nelze proto dovozovat nedostatek dobré víry a porušení dobrých mravů.

Nekalou soutěží dle § 44 odst. 1 ObchZ je jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Projevem jednání nekalé soutěže dle žalobce je skutečnost, že žalovaný je držitelem doménového jména [webová adresa]. Pokud jde o podmínku jednání v hospodářské soutěži, pak Nejvyšší soud ČR např. v rozsudku ze dne 23.10.2003, sp. zn. 29 Odo 106/2001, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 11, ročník 2003, pod číslem 203 (též jako R 49/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), přijal závěr, podle kterého pro úvahu, zda jednání konkrétního subjektu je ve smyslu § 44 odst. 1 ObchZ jednáním v hospodářské soutěži, je podstatné to, zda šlo o jednání soutěžitele, tedy zda bylo toto jednání motivováno soutěžním záměrem a nikoli záměrem jiným. Není pochyb o tom, že tento záměr v jednání žalovaného zde byl dán již okamžikem, kdy na jeho osobu byla doména [webová adresa] převedena.

Pokud jde o naplnění podmínky rozporu jednání s dobrými mravy soutěže, pak je třeba připomenout, že zákon pojem dobrých mravů nedefinuje a s ohledem na dosud publikovanou judikaturu lze dovodit, že dobré mravy tvoří uzavřený normativní systém a jsou spíše měřítkem etického hodnocení konkrétních situací a jejich souladu s obecně uznávanými pravidly slušného a poctivého jednání. Rozpor jednání s dobrými mravy je třeba posuzovat v každém případě individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a jejich tehdejšímu postavení (tak usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 32 Odo 1230/2005 z 14.3.2006, přístupné na jeho webových stránkách). Rozlišení mezi jednáním běžným a v hospodářské soutěži přípustným oproti jednání nekalosoutěžnímu spočívá právě v posouzení splnění podmínky rozporu s dobrými mravy soutěže. Dle odvolacího soudu nelze pro nabytí domény [webová adresa] od pana [jméno] [příjmení] u žalovaného, jak k tomu shora, dovozovat nedostatek dobré víry, pokud již původní držitel nebyl nijak omezen v dispozicích s doménou za stavu, kdy žalobce si pro sebe nijak budoucí užívání této domény nezajistil. Slovo stavba je pak slovem obecným a nelze s ním spojovat pouze služby poskytované žalobcem. Dle odvolacího soudu – ve shodě se soudem prvního stupně – nelze vytýkané jednání žalovaného považovat za jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť doménu [webová adresa] drží žalovaný oprávněně (a to i z pohledu žalobcem uplatněných formálních práv, jak k tomu dále). Je proto nadbytečné se zabývat posuzováním zbývajících podmínky nekalé soutěže, či tím, zda nebyly naplněny jednáním žalovaného případně některé zvláštní skutkové podstaty, neboť jednání žalovaného není již proto jednáním nekalé soutěže dle § 44 odst. 1 ObchZ. Jak uvedl Nejvyšší soud ČR např. v rozhodnutí sp.zn. 32 Cdo 139/2008 ze dne 29.04.2008 (publik. na jeho webových stránkách), při posuzování otázky, zda jednání soutěžitele splňuje podmínky zvláštní skutkové podstaty nekalé soutěže, je nutné nejprve zjistit, zda splňuje tři základní podmínky obecné skutkové podstaty nekalé soutěže, tj. generální klauzule. Pokud tedy soud zjistí, že konkrétní jednání soutěžitele nespĺňuje znaky generální klauzule, nepůjde o jednání nekalé soutěže a není již třeba zkoumat jednotlivé znaky zvláštní skutkové podstaty nekalé soutěže.

Shora uvedený nárok tvrdil žalobce dále jako nárok vlastníka ochranné známky kombinované v podobě, přihlášené 16.11.2010 a zapsané pro služby ve třídách 35, 37, 38, 41, 42. Podle § 8 odst. 1 a 2 písm. a, b/ ZOZ má vlastník ochranné známky výlučné právo ochrannou známkou ve spojení s výrobky a službami, pro něž je zapsána, užívat, a nikdo další bez jeho souhlasu - vyjma tam uvedených případů - nesmí užívat v obchodním styku (k tomu viz odstavec 3 ust. § 8 ZOZ, tím se rozumí i nabídka a poskytování produkce pod tímto označením a užívání označení v reklamě) označení shodné s ochrannou známkou pro shodné výrobky či služby, pro něž je známka zapsána,

resp. označení, u něhož z důvodu jeho shodnosti či podobnosti s ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb označených ochrannou známkou a označením, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace mezi označením a ochrannou známkou. Podle § 10 odst. 2 ZOZ je však vlastník ochranné známky v obchodním styku povinen strpět užívání shodného či podobného označení, jestliže práva k tomuto označení vznikla před podáním přihlášky a užívání tohoto označení je v souladu s právem České republiky. Je nesporné, že práva k doménovému jménu vznikla před podáním přihlášky ochranné známky žalobce, prokázáno bylo i to, že jak k volbě doménového jména, tak i jeho převodu na žalovaného a jeho užívání žalovaným nedošlo v rozporu se smluvním závazkem či povinností z právního předpisu. Odvolací soud proto souhlasí se soudem prvního stupně, že žalovanému svědčí omezení, jež stíhá žalobce podle § 10 odst. 2 ZOZ, pokud jde o volbu označení [webová adresa] jako doménového jména – tomuto žalovanému (jenž v tomto je nástupcem původního registrujícího subjektu) svědčí právo předchozího uživatele (vyhrazení si tohoto označení v [webová adresa] pro sebe). Pro aplikaci uvedeného omezení je přitom splněna podmínka, že volba označení a jeho užívání žalovaným není v rozporu s dobrými mravy soutěže (jak rovněž o tom shora) a tedy ani s právem ČR.

Dle odvolacího soudu je pak třeba ke shodnému omezení práva žalobce, založenému na principu priority svědčící žalovanému, dospět i pokud svůj nárok tvrdí jako nárok majitele obchodní firmy dle ust. § 12 ObchZ. I zde svědčí právo přednosti ke znění doménového jména ve vztahu k žalobcově volbě obchodní firmy žalovanému, a to je podstatné. Je nesprávný názor žalobce, že k oprávněné držbě doménového jména je zapotřebí prokázat další právo, jako k ochranné známce, obchodní firmě, atd. Zde je totiž podstatné, že znění doménového jména bylo zvoleno daleko předtím, než žalobce nabyl svá formální práva k ochranné známce a k obchodní firmě, nelze proto k okamžiku volby znění doménového jména při jeho registraci přičítat žalovanému (resp. v tomto jeho právnímu předchůdci) nejen zlou víru, ale ani porušení jakéhokoli tohoto formálního práva žalobce. Jestliže pak není užíváno znění doménového jména v rozporu s dobrými mravy a právními předpisy, není užíváno jako obchodní firma či ochranná známka, pak jeho užíváním časově mladší formální práva žalobce dotčena nejsou a nelze hovořit ani o jednání nekalosoutěžním.

Pokud žalobce v neposlední řadě tvrdí nenaplnění závazků panem [jméno] [příjmení] z tvrzené ústní dohody o budoucím vkladu domény [webová adresa] do společnosti žalobce, pak je třeba zdůraznit, že tato dohoda nepřešla ze stadia nezávazného projednávání do fáze sjednání smlouvy, že se týkala ostatně jen budoucích, „společníků“ /akcionářů/ žalobce (pana [příjmení], pana [příjmení] a [příjmení]) a že žalobce ani žalovaný nebyli jejími účastníky. Vedle posouzení této dohody, jak učinil soud prvního stupně a odvolací soud na jeho rozhodnutí zde odkazuje, je i zde rozhodné, že z tvrzené dohody o budoucím vkladu domény nelze jakákoli práva pro žalobce a povinnosti pro žalovaného (ale i jeho předchůdce) vyvodit.

Odvolací soud z uvedených důvodů uzavřel, že žalobce nárok uplatněný z nekalé soutěže podle § 53 ObchZ, z práv vlastníka obchodní firmy dle ust. § 12 ObchZ a z práv vlastníka ochranné známky podle § 4 odst. 1 zákona č. 221/2006 Sb. v řízení neprokázal, a proto pokud soud prvního stupně žalobu zamítl, pak odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

Pokud pak jde o výrok II. rozsudku soudu prvního stupně, odvolací soud přistoupil k jeho změně dle ust. § 220 o.s.ř., třebaže je závěr soudu prvního stupně o aplikaci ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. správný a správně byla v době rozhodování soudu prvního stupně stanovena i výše náhrady nákladů řízení, které spočívají v nákladech právního zastoupení. S ohledem na skutečnost, že dne 24. 4. 2013 byl vyhlášen a dne 7. 5. 2013 pod č. 116/2013 Sb. ve Sbírce zákonů publikován nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/12 dne 17. 4. 2013, jímž byla zrušena vyhl. č. 484/2000 Sb., určil nově výši náhrady nákladů řízení odvolací soud podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a přiznal v řízení zcela úspěšnému žalovanému právo na náhradu odměny advokáta za pět úkonů právní služby po

2.100 Kč (tarifní hodnota určena podle § 9 odst. 3 písm. d/ advokátního tarifu ve znění platném v době jejich realizace) a pět režijních náhrad po 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o 21 % DPH, celkem 14.520 Kč.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a i zde zcela úspěšnému žalovanému byla přiznána plná náhrada nákladů tohoto řízení, sestávající z odměny za jeden úkon právní služby ve výši 2.500 Kč a jedné režijní náhrady ve výši 300 Kč podle advokátního tarifu, vše se zvýšením o 21 % DPH, celkem 3.388 Kč. Platební místo náhrady nákladů řízení je určeno podle § 149 o.s.ř.

Poučení:

Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 25. září 2013

JUDr. Jiří Macek
předseda senátu